

råd til å beholde legevakten i til-

knytning til sykehuset, når kom-
munen åpenbart har råd til å
sprøte millioner inn i curlinghal-
ler, blå hockeyhall, ungdoms-OL

og jeg vet ikke hva.

En flytting av legevakten er
også en svekkelse av Lillehammer

sykehus. Lillehammer Ap synes
lite oppatt av dette aspektet.
Samtidig – så langt det lar seg

tolke gjennom partiets taushet –

er Arbeiderpartiet i Oppland det
eneste politiske partiet som stille-
tiende går inn for at Oppland ikke

lenger skal ha sykehust innenfor
fylkets grenser. Jeg fornemmer
dessverre en sammenheng her ...

Haugstad og Enge avslutter sitt
innlegg slik: «Uansett beslutning

vil regionen få en meget god lege-
vakt i fremtiden.» Hvordan I all
verden går det an å lese dette i
stjernene? Har Lillehammer Ap
en spådomskortstokk som ikke
åpenbares for oss vanlige døde-
lige? Slike ytringer går i katego-
rien «politikerpiat».

Det er et utrivelig politisk spill
som nåiverksettes av Lilleham-
mer Ap. Jeg oppfordrer alle til
lehamring til å engasjere seg og
øve påtrykk der de kan. Legevak-
ten hører hjemme i tilknytning til
sykehuset – ikke ute på landet. Å
prioritere penger foran mennes-
keliv er rett og slett uhørt.

Torbjørn Carlsen
Lillehammer

Vi var to tusen stemmer unna at to miljøpartier havnet under sperregrensa. For miljøets del har vi ikke råd til å gjøre noe annet enn å slå oss sammen.

framstilling av Frp.

Et kobbel av juridiske eksper-
ter, forskere og politiske motstan-
dere har i media kastet seg over
Frp statsrådene og isærdeleshet
landbruksminister Sylvi List-
haugs gjøren og laden. Ikke bare
er hun kritisk til landbruksstøt-
ten, men hun vil heller ikke infor-
mere media om sine tidligere
klienter fra PR selskapet First

House.

Undertegnede er ikke Frp-
debatten litt. – Diskusjonen
rundt nyutnevnte landbruksmi-
nister Sylvi Listhaug og krav om
åpenhet om hvilke kunder hun
har hatt som kommunikasjons-
rådgiver i First House, preges av
mangel på både prinsipiell
refleksjon og realisme – på en
men hun vil heller ikke infor-
mere media om sine tidligere
klienter fra PR selskapet First

House.

Men noen prøver å nyansere
Anders Anundsen og andre av Frp sine statsråder.

Kjartan

Språkåret - Øydejorder

Som poesi

Då eg var på bruktmessa i
Vikingeskipet på Hamar festa
blikket seg plutselag på ei bok
som låg pent på eitt av dei meir
ryddige borda. «Øydejorder.
Giøymde gardsnamn og burt-
tytte gardar i Nordhordland».

Tittelen var for meg som tittelen på
ei diktsamling. Samtidig var eg klar
over at eg nok var éin av svært få av
dei mange tuse som var innom
Vikingeskipet den helga, som ville
tenke eller føle slik. Boka handlar
om noko så prosaisk som
gardsnamn, og boka er skriven på
nynorsk – eller ikkje berre nynorsk,
men landsmål. Boka kom ut i 1925,
første krig med Stein og Stuv, og sut-
dys, fire år før landsmålet skifta
namn til nynorsk, og allereie i tit-

telen kunne ein gjennom ordet
«burtyntte» sjå at forfattaren ikkje
folgte 1917-rettskrivinga, sidan
«bort» då blei eineform.

Det kan kanskje vere uheldig å
trekki fram ei slik gammal bok i
Språkåret 2013, der det framleis
finst dei som meiner at nynorsk er
vanskeleg og uforståelag, trass i ei
lang rekke rettskrivningsreformer.

Men denne boka handlar først og
fremst om gardsnamn frå tida før
og etter svartedauden, atså 1349,
og boka er skriven på landsmål,
som i dag av mange kan oppfattast
som like gammaldags som gammal-
norsk. Er ikkje dette spennande i
seg sjølv?

Forfattaren startar boka si med
folgjande little vers: «Til minnet um
alle deim som ruppe og bygde, som
seg sjølv? Dette er altså utgangspunktet for
Dette er altså utgangspunktet for
den little boka som låg der så ein-
sam på eit bord i Vikingskipet i
2013.

Litteskaret skreiv elles: «Me ser
i vaar tid at gardarne gjeng i viddi,
og nytt lende vert ruvt kvart einaste
aar, og nye ruddingsplassar upp-
kne, men me veit ikkje at her ein-

forfattaren ser eit klart samband
mellan seg og det han skriv om, og
den gammalnorske tida og dik-
tinga.

Førordet heiter sjølv sagt «fyre-
mæle», og det er skrive på det same
vakre målet: «Kringum bygderne i
Nordhordland hev der vore, og er,
mange seigner um gardar som vart
avfolkla og liggjande aude i Svarte-
dauden. Der hev vore, og er, ymse
meiningar millom dei lærdar kor
mykke mannatyning denne (og
andre) farsott(er) gjorde. Noko
grundigt arbeid um dette – for
Nordhordland – hev me ikkje.»

Dette er altså utgangspunktet for

gong i millomalderen hev vore
mykke tettgreindt, endaa um gards-
arne hev vore mindre.» På same
måte som denne boka er eit forsøk

på å ta vare på den gamle historia
til gardane og gardsnanna, er boka
samtidig eit historisk dokument
over eit skriftspråk i vekst og utvik-
ling. Det nynorske skriftspråket var
framleis svært ung på dette tids-
punktet, men hadde ein del gam-
maldagse trekk ut ifra vårt

perspektiv i dag. Opp igjennom
historia har folk hatt ulike meinin-
gar om kva ein bør eller ikkje bør ta
vare på av dei ulike formene. Men

unsett kva ein måtte meine om
det, har det blitt produsert tekstar
på alle dei ulike variantane av nor-
ske skriftspråk i nesten to hundre
år, og dei kan studerast – eller betre
nylast som rein poesi – i dag.

Jens Haugan Hamar
Lamamuensis inorsk

